

Hồi 33

Trước tà ma quần hùng bất phục.

Tà và chánh tà tất diệt vong.

Thần tình chấn động, quần hùng khắp tam sơn ngũ nhạc thuộc các phái đều phải bàng hoàng lo sợ khi nghe Vạn thế ma quân Lưu Trúc Hàn cao ngạo bảo rằng Vương Thế Kỳ đã bị hấn và lão ác ma Bất Sát Phi Nhân Tiên Vọng Thôi liên tay hủy diệt.

Hấn không ngại che giấu sự thật khi nói rằng nhờ có sự liên tay nên mới trừ khử được Vương Thế Kỳ. Điều đó nói lên rằng, Hấn không nói ngoa.

Hấn còn ngạo mạn nói, "Vương Thế Kỳ dù không chết thì bọn người các ngươi cũng đừng nuôi ảo vọng và trông mong vào hấn nữa.

Hấn sẽ không làm gì được một khi bốn ma quân và Tiên giáo chủ đã hợp lại làm một.?"

ĐÓ là sự thật. Quần hùng dù ngu xuẩn đến đâu cũng phải nghiệm ra điều này. Vì thế, quần hùng thoáng xiêu hồn lạc phách khi nghe Lưu Trúc Hàn cười dài rồi cáo tri, "Ha ha ha... kể từ nay giang hồ Trung nguyên sẽ được bốn ma quân và Tiên giáo chủ chia nhau cai quản Trong bọn người có ai bất phục thì mau tự tận đi.?"

Không ai tự tận như Lưu Trúc Hàn và Tiên Vọng Thôi đã liệu định.

Tham sống sợ chết là lẽ thường tình của mọi người. Hấn cuồng ngạo hỏi thêm một lần nữa, "Vậy tất cả đều thần phục bọn ta là đồng minh chủ võ lâm, phải không?"

Không ai lên tiếng khiến cho hai tên tự xưng đồng minh chủ thoáng ngạc nhiên.

Thoáng giận và vì muốn thị uy, Lưu Trúc Hàn lại hỏi, "Ai trong bọn người có tham gia vào cái chết của gia phụ?"

Hấn đã biết là sẽ không có ai dám đứng ra để nhận điều này, nên hấn lại cười và nói lời khuyên dụ, "Ha ha ha... nhân vật nào bước ra và Chỉ cho bốn ma quân những ai có tham dự vào việc giết chết gia phụ, bốn ma quân trọng dụng nhận vật đó. Là ai nào?"

Quần hùng thoáng sững sờ khi thấy Lâm Vân sư thái bước ra.

Lưu Trúc hàn đặc ý, "Là sư thái ư? Được lắm, bốn ma quân nhất định đưa sư thái lên làm phó minh chủ võ lâm. Sư thái hãy nói đi."

Quần hùng càng thêm sững sờ khi thấy Lâm Vân sư thái đưa tay chỉ, "Là người này, người này, người này...?"

Lưu Trúc Hàn gật đầu theo từng ngón tay chỉ của Lâm Vân sư thái.

Nhưng hần bắt đầu nghi hoặc khi thấy Lâm Vân sư thái chỉ càng lúc càng nhiều. Nhất là Lâm Vân sư thái cứ đưa tay chỉ mà không cần nhìn mặt hoặc lựa chọn.

Hần không còn gật đầu theo kịp tay chỉ của Lâm Vân sư thái nữa.

Cuối cùng hần nộ khí xung thiên khi Lâm Vân sư thái tự đưa tay Chỉ vào bản thân và ung dung bảo, "Cả lão ni Lâm Vân này nữa?"

Hần gầm lên thịnh nộ, "Mụ tặc ni, như thế là thế nào?"

Quần hùng bấy giờ mới hiểu tâm ý của Lâm Vân sư thái. Hồn nguyên tam chương Đàm Gia Thạch liền bước ra, "Vương minh chủ cho dù đã bị hai người giết chết lời của Vương minh chủ vẫn còn văng vẳng bên tai chúng ta. Hạng người tà ma như hai người đừng mơ tưởng đến việc chúng ta phải thân phục?"

Quần hùng bất chợt phấn khích cùng hô hoán lên.

"Chúng ta quyết không thần phục hạng tà ma?"

"Mọi người hãy hiệp lực để diệt trừ tai hoạ võ lâm?"

"Giết chết Vạn thế ma quân?"

"Giết chết lão ác ma Bất Sát Phi Nhân?"

"Thà chết không thần phục ác ma?"

Quần hùng càng hô hoán càng phấn nộ. Mọi binh khí đều được mọi người cầm sẵn trên tay, sát khí ngập trời hào khí vút chín tầng mây. Trước sự thể này, ngoài sức tưởng của Vạn thế ma quân Lưu Trúc Hàn và Bất Sát Phi Nhân Tiền Vọng Thôi, cả hai thoáng choáng váng và lo ngại.

Nhưng ngay sau cơn choáng váng vì khí thế của quần hùng, hai kẻ đại ác liền nổi sát cơ, động sát niệm. Cả hai đưa mắt nhìn nhau. Ngưu tầm ngưu nên cả hai không thể không đoán được tâm ý của nhau. Mã tầm mã nên cả hai đồng buông ra những tràng cười ngập tràn mùi tử khí "Ha ha ha...?"

"Hắc hắc hắc...?"

Và bóng nhân ảnh của cả hai liền chớp động. Bọn chúng định thả sức lao vào và tung hoành hạ thủ bọn quần hùng rõ ràng là có bản lĩnh non kém hơn.

Nhưng một tiếng quát kinh thiên động địa đã xuất hiện, "Dừng tay ?"

Tuy thính nhĩ đang phải đau nhức vì tiếng quát được phả bằng một nguồn nội lực chưa từng có nhưng quần hùng không khỏi buột miệng reo lên.

"Vương minh chủ.?"

"Vương minh chủ vẫn còn tại thế.?"

"Hay quá, là Vương minh chủ.?"

Hai tên ác ma bàng hoàng đến không tin đành phải đình bộ và quay đầu lại. Đúng là Vương Thế Kỳ đang an tường đứng giữa với hai trang giai nhân tuyệt sắc ở hai bên.

Bên trên bầu trời, đang lượn thành vòng là đại điều với hai cánh xòe rộng.

Lưu Trúc Hàn cười khinh khỉnh, "Vương Thế Kỳ, lại là ngươi à?"

Mạng ngươi quả là dài đó. Nhưng tại sao ngươi lại mau quên bài học của hôm qua vậy? Ai chà, lại còn hai mỹ nhân này nữa.?"

Hắn quay sang hỏi Tiên Vọng Thôi, "Giáo chủ có hứng thú thì hãy chọn trước cho giáo chủ một nàng đi. Hay là giáo chủ thích cả hai?"

Thật lạ thường, Lục Phi Yên và Cao Phương không hề giận dữ trước lời nói thô lỗ của Lưu Trúc Hàn.

Điều đó khiến cho Tiên Vọng Thôi phải cảnh giác. Lão bảo Lưu Trúc Hàn, "Đêm dài lắm mộng, ngươi còn chờ gì nữa? Động thủ đi.?"

Nghe thế, Vương Thế Kỳ đến lúc này mới lên tiếng, "Họ Tiên ngươi nói không sai, đêm dài thì lắm mộng. Cả hai mau động thủ đi.?"

Sự bình tĩnh của Vương Thế Kỳ liền có tác dụng đến Lưu Trúc Hàn. Hắn cũng có phần nào cảnh giác. Hắn khẽ liếc nhìn Tiên Vọng Thôi rồi quát lên, "Đánh!?"

"Vù vù ?"

"ào ào ?"

Do tự tin rằng Vương Thế Kỳ dù sao cũng không thể có được nội lực khác biệt với hôm qua. Lưu Trúc Hàn và Tiền Vòng Thôi cứ nguyên vị mà xuất chiêu. Là chiêu tận lực bình sinh nhưng không cần bộ pháp hoặc những chiêu thức biến ảo hỗ trợ.

Nhìn hai đợt kinh phong to lớn ập về phía này. Vương Thế Kỳ vừa từ tốn nâng song chưởng lên vừa chậm rãi quát, "Tử dương thần chưởng đây.?"

"Vù vù ?"

"ào ào ?"

Quần hùng và hai tên ác ma cùng bàng hoàng khi nhận ra từ tâm chưởng của Vương Thế Kỳ không những xuất hiện hai vành chưởng phong thăm đậm một màu tím mà còn là một màu tím lóng lánh như kim thiết nữa.

"âm.?"

"âm.?"

Sự thật đã phơi bày. Một mình Vương Thế Kỳ ngoài việc chống đỡ sự liên tay của hai tên đại ác, còn chần lụi hai kẻ đại ác mỗi tên một bước.

An ước đoán được nguyên nhân, Vạn thế ma quân Lưu Trúc Hàn gào lên, "Người... ?"

Tiếng gào của Lưu Trúc Hàn vừa xuất phát liền bị tiếng quát của Vương Thế Kỳ lấn át đi, "Hàng ma chưởng, thập thất chiêu, đỡ.?"

"Vù vù ?"

"ào ào ?"

"âm.?"

"âm.?"

"Hàng ma chưởng, thập bát chiêu, đỡ.?"

"Vù vù ?"

"ào ào ?"

"âm.?"

"âm.?"

"Vạn thế ma quân, phần của ngươi đây, đỡ.?"

"ào ào ?"

"âm.?"

"Phịch.?"

Sau hai lượt liên tay phát kinh chống đỡ Hàng ma chương của Vương Thế Kỳ, Lưu Trúc Hàn và Tiên Vọng Thôi hoàn toàn mất đi năng lực xuất thủ.

Sức cùng lực kiệt Lưu Trúc Hàn liền thảm tử sau chiêu chương Tử dương mà Vương Thế Kỳ dành cho hắn.

Nhân đó Bất sát phi nhân Tiên Vọng Thôi liều mạng bỏ chạy.

vương Thế Kỳ tuy có nhận thấy nhưng cứ mỉm cười chờ những diễn biến ắt phải xảy ra.

Quả Nhiên Lục Phi Yến đã lao đến rồi.

Tuy nhiên, Vương Thế Kỳ đâu ngờ còn có một bóng ảnh khác còn nhanh hơn Lục Phi Yến thập bội. Bóng đó còn nhanh hơn tiếng thét phẫn nộ của Lục Phi Yến nhiều.

Vì thế khi tiếng thét của Lục Phi Yến vang lên, "Lão tặc, đền mạng cho gia phụ nào." Lão ác ma Tiên Vọng Thôi bồng bụm hai tay vào hai mắt và rú lên, "ôi, mắt của ta. A... a... ?"

Và chương của Lục Phi Yến sau đó mới ập đến lúc đại điều đã bốc mình bay vọt lên bên trên.

"ào ào ?"

"âm.?"

chưa hả giận, đại điều sau khi mở, và nuốt hai tròng mắt của Tiên Vọng Thôi đã gây cho nó, nó lại xà xuống và đặt chân lên thi thể bất động của họ Tiên.

Rồi trước khi Vương Thế Kỳ kịp lên tiếng ngăn đại điều lại, thi thể của họ tiên đã bị đại điều mở cứng như sắc phan thành năm mảnh, tứ chi là bốn, thân mình và đầu là năm. Nếu chàng không kịp kêu có lẽ thủ cấp của họ Tiên phải bị rời ra như tứ chi vậy.

Mục kích cái chết quá thảm khốc của Bất Sát Phi Nhân Tiên Vọng Thôi, quần hùng không ai không thất sắc và kinh tởm.

Tuy nhiên, chỉ sau khi Vi Tuyết Ngọc thuật qua cho quần hùng nghe những hành vi ác tặc của Tiên Vọng Thôi đã đối xử với đại điều, với những mắt mát

thảm thương mà Tiền Vọng Thôi đã gây ra cho chủ nhân thật sự của đại điều là Đạp tuyết vô ngân Lục Kính Thương, giáo chủ U Linh giáo và là phụ thân của Lục Phi Yến, thì quần hùng không khỏi rùng mình nghĩ đến câu "Nhân quả tuần hoàn, luật trời báo ứng.?"

Đối với loài sinh linh thấp kém là cầm điều mà Tiền Vọng Thôi còn nhân tâm như vậy thì đối những ai đã lỡ gây thù chuốc oán với lão ác ma còn bị đối xử thế thảm đến bậc nào nữa.

Vương Thế Kỳ chờ khi Lục Phi Yến bình tâm lại, nàng phải khóc than vì thương nhớ phụ thân, chàng mới nói với quần hùng, "Chư vị, ác nhân đã bị diệt trừ, sự xấu xa không còn tồn tại nữa. Vương mỗ dù sao cũng là chưởng môn của Hoa Sơn phái, nay xin cáo biệt chư vị để quay về chấn chỉnh và trùng hưng môn hộ. Cũng vậy, giáo chủ U Linh giáo Lục Phi Yến cũng phải hồi sơn sắp đặt lại mọi việc trong giáo phái. Chờ khi Vương mỗ và Lục giáo chủ hoàn tất mọi việc, chúng ta rồi sẽ gặp lại. Mong chư vị cũng hồi sơn cho sớm.?"

Quần hùng nghe thế cũng đành tam chia tay với Vương Thế Kỳ, Lục Phi Yến, Cao Phương và Vi Tuyết Ngọc.